

+ Szentgyörgyváros Károly 1967/A

Kedves Frankások!

Ebben a rovatban ferences öregdiákok vallomásait olvashatjuk: mit jelentett nekik a ferences örökség, hogyan kamatoztatták azt életútjukon. Visszalapoztam a Franka-lap korábbi számait, amelyekben évekre visszamenően majdnem mindegyik vallomást, tanúságtételt maguk az öregdiákok írtak.

Akiről most megemlékezem, az Szentgyörgyváros Karcsi barátunk. Neki már nem volt ideje arra, hogy életútját leírja, amelynek kibontakozása frankás éveinkben gyökerezett. Egyrészt azért nem volt ideje, mert oly sok tennivalója akadt, másrészt pedig 2013. október 20-án, egy évig tartó súlyos betegségét követően befejezte földi munkálkodását. Most már az égből drukkol nekünk: Hajrá frankások! Temetése 2013. november 8-án volt a Pécsi Központi Temetőben.

Temetésén plébánosa, Gesztesi András atya Karcsira jellemző életörömét tolmácsolta felénk, Szent Pál apostolt idézve.

Egyéniségéből következően az is lehet, hogy most elnézőn mosolyog rajtunk: „*ugyan mit foglalkoztok velem, nem tettem semmi különöset, csak azt tettem, amit kellett, ami tőlem tellett.*” Nekem, nekünk azonban mégis fontos, hogy életútjáról megemlékezzünk. Fontos, hogy a rejtett kincsei feltáruljanak, és általa a ferences lelkiség, lelkület kis mécsesét gyertyatartóra helyezzem, amely világít másoknak is. Fontos, hogy Istennek hálát adjunk érte – 64 évre nekünk adta őt. Visszaemlékezésembe belefoglalom még Péter fiának írását, és a Máltai Szeretetszolgálat méltatását, valamint a magam és osztálytársaink búcsúzását.

Péter fia így emlékezik édesapjára: *Ha két szóval kellene jellemezni életművét, akkor azt mondhatnánk: **önzetlen segítség.** Papa 1949-ben született Siklóson, négy gyermek közül másodikként. Már kisgyermekként is segítőkész, jó szándékú fiú volt. Négyen voltak testvérek, így az egymás segítése, megbecsülése már a családban, neveltetése kapcsán ivódott lelkébe. Középiskoláját Esztergomban a ferences gimnáziumban végezte, ahol megtalálta második otthonát, és teljesen át tudta venni a ferences lelkületet, amely végigkísérte egész életét. Meghatározó évek voltak ezek számára, mindig nagyon büszkén mesélt arról az időszakról, és még a telefonján is **üdvözlő üzenetként a PAX ET BONUM** volt olvasható.*

A Gimnázium után édesapja kérésére elvégezte a **fotós iskolát**, ám végül olyan hivatást választott, ahol embertársain fizikailag tudott segíteni: **mentőápoló, majd később főápoló lett.** Soha nem tett különbséget beteg és beteg között, mindenkivel ugyanolyan tisztelettel bánt, legyen az ügyvéd vagy hajléktalan. Híres volt arról, hogy forró helyzetekben is higgadt tudott maradni, jó megoldást találni, és úgy tudott beszélni, hogy végül bocsánatot kértek tőle azok is, akik bántották, támadták őt. **26 évig szolgált az Országos Mentőszolgálat kötelékében.** Hihetetlen memóriával emlékezett a legtöbb keze alatt átmenő betegre, és kívülről tudta Pécs összes utcanevét.

1970-ben kötött házasságot **Báthory Annával, akitől 5 fiúgyermeke** született. Abból is tudhatjuk, hogy nagyon szerette őt a jó Isten, mert amikor gyermekkorában többször azért imádkozott kertjükben egy borkor alatt, hogy ikrei szülessenek, kérése meghallgatásra talált. (Harmadikként ikrek születtek. S amikor Trabantjukkal indultak a kórházból hazafelé, a két nagyobb fiú ölébe tették a két kis ikertestvért, és feleségére nézve azt mondta boldogan: „*Lehet-e szebb e négy fiúnál?*” Akkor az egyik megszólalt: „*Persze, hogy lehet, még négy fiú!*” – korábbi beszélgetéseinkből.) Gyermeküket feleségével együtt mélyen megélt katolikus hitre nevelték, mindenben példát mutatva nekik.

A szeretetszolgálat önkéntes munkásságából az egyik legkiemelkedőbb példa, amikor **nevelő, pótapa** szerepet vállalt a Pécsi Püspöki Énekiskolában. Őt saját gyermekén kívül még 12 kollégista fiúnak vágta a haját, szállította orvoshoz, vagy vitte őket otthonába palacsintázni.

Három pap munkásságát kísérte végig az oltár mellett földi életük végéig. Először **Bellon Gellért püspök** atyának segített, majd **Nyárádi Ádám atya** mellett szolgált, végül pedig sógora, **Báthory László apát, plébános** munkáját és mindennapjait segítette teljes elkötelezettséggel. Mindemellett 15 éven keresztül tevékenykedett **hitoktatóként** a Felsővámház utcai iskolában.

1995-ben kezdett dolgozni **önkéntesként a Magyar Máltai Szeretetszolgálat** Pécsi Csoportjában, majd több mint 15 éven keresztül vezette a Málta Dél-Dunántúli Régióját teljes odaadással. A legszegényebb réteggel is személyes kapcsolatot tartott fenn, személyesen vitte el a csomagokat, bútor, tartós élelmiszert a rászorultaknak. Tette mindezt úgy, hogy hálát sosem várt, fő irányvonala a krisztusi tanítás volt: **„ne tudja a bal kezéd, mit tesz a jobb”** (Mt 6,3).

Életének utolsó pillanatáig aktívan tevékenykedett, nem látszott rajta, hogy beteg lenne. Saját bajával nem is foglalkozott, mindig azt nézte, hogy másokért mit tehet. Legyen az templomi szolgálat, máltai munka vagy az unokák szállítása iskolába, edzésre.

Szerény nyugdíja ellenére sok tapasztalattal és nagy gyakorlatiassággal családjának összesen 7 házat épített föl, és a vasárnapi ebédeknél, amelyeket mindig ő készített, **a 13 unokával** együtt 25-en ültük körül az asztalt. Mindig büszke volt arra, hogy mennyire jóban van menyeeivel, és gyakran hangoztatta, hogy **neki nemcsak öt fia, hanem öt lánya is van**. Persze legjobban ezen a földön feleségét, anyukánkat szerette, aki mindvégig mellette állt jóban-rosszban. Hogy papa ennyi mindennel tudjon foglalkozni, ahhoz kellett egy biztos háttér, melyet anya jelentett. Szerelmük, életük, **43 évnyi házasságuk példa** lehet minden ember számára.

Tartalmas, szép, tiszta élete volt. Nagyon sokan szerették, szeretik. Távozása a földről hatalmas kegyelemmel járt, ott voltunk mellette az utolsó percig, mind az öt fia és a felesége is. Halálos ágyán kérdésünkre, hogy mi a **végakarata**, üzen-e valamit nekünk, csupán ennyit mondott: **„SZERESSÉTEK EGYMÁST!”**

Kedves Karcsi! Kedves osztálytársunk, kedves barátunk!

Ha csak fiainak adott utolsó szavaidat idéznénk fel, elegendő lenne méltatásodra az a gondolat, amikor ezt mondat nekik, hogy szeressétek egymást. Jézus is az utolsó vacsorán ezt hagyta tanítványaira, és Szent János apostol is élete végén ezt ismételte: „Fiacskáim, szeressétek egymást!” **Ez volt apai és keresztényi hivatásod hitvallása**. Ez jellemezte a Te egész életedet is.

Mi 1963-ban, **éppen 50 éve** így őszi időben ismerhettük meg egymást az esztergomi ferences gimnáziumban. A **Franka**, második otthonunk volt 4 évig, de az a 4 év elkísér minket egész életünkön. Érettségi után, az 5 éves osztálytalálkozóinkon szinte mindig ott voltál. Az úgynevezett osztályfőnöki órán nagy **életörömmel, derúvel** számoltál be életedről, családotról, terveidről. Sokat épültünk rajta. Most pedig már Te is **csatlakozol az égi osztályteremben** gyülekezőkhöz (osztályunkból már 11-en haltak meg), ahol majd a nagy érettségi találkozónk lesz. Bizony előtted már többen megkapták az élet év végi bizonyítványát: **felsőbb osztályba léphet**.

Köszönjük a jó Istennek, hogy megismerhettünk Téged!

Én, személy szerint is köszönöm a barátságodat. Az osztálytermen kívül sokat voltunk együtt: a tornateremben szertornán, vagy csak nagyokat birkóztunk és a templomban, a hétköznapi miséken ministrálva. Többször beszélgettünk a jövőnkéről, én papnak készültem, de Te is szívesen lettél volna pap – emlékszem, mikor ezt mondtad. Nagyszerű papokról beszéltél, akik nagy hatással voltak rád: Belon Gellért atya, majd Nyárádi Ádám atya, sógorod, Báthory László apát, plébános.

Munkád kapcsán sok pap-barátod is lett, és sok paptársunkat támogattad gondjaikban, bajaikban. Ezt külön köszönöm neked paptársaim nevében is!

A gimnáziumi beszélgetéseinkben azt mondtad, hogy szívesen lennél pap, de neked a **házasság a hivatásod**. És lám, szinte mindkét hivatást megkaptad. Ugyanis gimnáziumi éveinkkel egy időben volt a II. Vatikáni Zsinat, amely feltárta újra az **általános papság hivatását**, amelyre minden megkeresztelt ember meghívást kapott. Nem is késlekedtél, hitoktató, lelkipásztori kisegítő lettél, áldoztattál, igeliturgiát végeztél. De mindenekelőtt családod papja voltál, Krisztus élt köztetek, bennetek. Drága feleségeddel, **Pannival** együtt, akit a jó Isten melléd rendelt, szolgáltatók

családokban Krisztust. És a jó Isten nagy családdal ajándékozott meg titeket. Ti **család-
egyházként** az egyház élő, kis sejtjét alkottátok, alkotjátok.

Isten veled!

*Lojzi
(Molnár Alajos nyergesújfalui plébános)*

